

عنوان مقاله:

رابطه ی اندیشه معمار و فضای معماری در ساختار معماری ایران

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی انسان، معماری، عمران و شهر (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

نسیم تبریزی نور - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری

محمد منصور فلامکی - استاد، دکتری تخصصی مرمت و شهر سازی و معماری، دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران

خلاصه مقاله:

برای معرفی و بازشناسی معماری ایرانی ابتدا باید به تعریف خود معماری بپردازیم؛ برای شناساندن معماری چندین و چند تعریف از اساتید و صاحب نظران این رشته در دست داریم؛ لیکن برای بازشناخت و معرفی معماری ایرانی این تعریف را به کار می گیریم: معماری به مثابه جامه ی فضایی را، بر پایه ی آن چه گفتیم، این گونه می بینیم: معماری جهان اندیشه ی درونی معمار را، به وسیله ی تدوینی از ابزارهای تکنولوژیک که به قید شناخت تجربی زمان در پهنه مکان جای داده می شوند، به زبان و بیانی خاص وی، جامه ی فضایی می پوشاند. (فلامکی، محمد منصور، (1391) اصل ها و خوانش های معماری ایرانی، ص 72) شرحی برای آن چه جامه ی فضایی می خوانیم اش لازم است. به این مهم که برایش مفهومی اساسی و تخصصی در معماری قائلیم را پی می گیریم، سخن، از وجه برونی فضای معماری است: چه آنگاه که معماری روی به بیرون (به معنای فشای باز همگانی، غیر خصوصی) می نگرد و چه آنگاه که متوجه درون است و سطوح نمایانگر بنا یا روی به ساکنان و شاغلان و بهره وران را معرفی می کند، در نهایت، از سطوحی استفاده می کند که در معماری ایرانی، به ویژه در فضاهای نیایشی - تنها تا اندازه ای محدود نمایانگر پیکره ی ساختاری می شوند؛ همان گونه که جامه ی آدمی زاد، الزاما، نمایش دهنده ی پوست بدن وی نیست و تمام حرکت وی را نیز نه می خواهد و می تواند نشان دهد. (فلامکی، محمد منصور، (1391). همان، ص 73)

کلمات کلیدی:

معماری ایران، فرم و فضا، معمار، اصول معماری، هویت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/410292>

